

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 54/2026
10.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Милене Рашић, Дијане Јанковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела неовлашћено бављење одређеном делатношћу у саизвршилаштву из члана 353. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Радослава Недељковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 127/24 од 21.05.2025. године и Вишег суда у Неготину Кж1 26/25 од 27.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Радослава Недељковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 127/24 од 21.05.2025. године и Вишег суда у Неготину Кж1 26/25 од 27.10.2025. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. става 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К 127/24 од 21.05.2025. године окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела неовлашћено бављење одређеном делатношћу у саизвршилаштву из члана 353. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је окр. АА осуђен на казну затвора у трајању од једне године и два месеца, која се рачуна од ступања окривљеног на издржавање исте и у коју казну му је урачунато време проведено у притвору и по мери забране напуштања стана уз примену електронског надзора, док је окр. ББ осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, која се рачуна од ступања окривљеног на издржавање исте и у коју казну му је урачунато време проведено у притвору.

Истом пресудом обавезани су окривљени АА и ББ да плате суду на име паушала износ од по 5.000,00 динара, у року од 15 дана под претњом принудног извршења, као и да солидарно носе трошкове кривичног поступка настале пред ОЈТ у Неготину и пред судом, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

На основу члана 87. КЗ, према окривљенима је изречена мера безбедности одузимања предмета наведених у изреци пресуде, а окр. ББ је враћен мобилни телефон, марке и ознака наведених у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Неготину Кж1 26/25 од 27.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Радослав Недељковић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у вези члана 16. став 1. ЗКП и члана 90. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и донесе пресуду којом се окривљени ослобађају од оптужбе за наведено кривично дело и одложи извршење пресуде, на основу члана 488. став 3. ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. става 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да радња кривичног дела подразумева неовлашћено бављење одређеном делатношћу, односно да под тим треба подразумевати њено чешће вршење, а не једнократну радњу, док је у изреци пресуде описано да су окривљени дело извршили једнократном делатношћу. Такође у изреци пресуде није описана ни намера да се настави са вршењем овог кривичног дела, односно није описана спремност окривљених да се дуже време неовлашћено баве превозом путника. Бранилац наводи и да неовлашћено бављење одређеном делатношћу подразумева да лице нема потребну дозволу надлежног органа, а у конкретном случају овај услов није испуњен јер је окр. АА имао својство превозника и поседовао лиценцу за међународни линијски превоз путника у друмском саобраћају која је издата од стране Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре од 29.07.2022. године, те би се у конкретном случају могло радити о привредном преступу, а не о постојању елемената кривичног дела. Поред тога, бранилац истиче да је за постојање свршеног облика кривичног дела потребно да је превоз довршен и исплаћена награда, а у конкретном случају последица у виду исплаћене награде је изостала.

Изнете наводе Врховни суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 353. Кривичног законика прописано је да ко се неовлашћено и за награду бави одређеном делатношћу за чије обављање је по закону или другим прописима донетим на основу закона потребна дозвола надлежног органа, односно надлежног субјекта, казниће се новчаном казном или затвором до 2 године.

Према изреци правоснажне пресуде, окривљени АА и ББ „су се у урачунљивом стању, са умишљајем, по претходном међусобном договору, неовлашћено и за награду бавили одређеном делатношћу за чије бављење је потребна дозвола надлежног органа, на тај начин што су у периоду од 17.-18.07.2023. године, свесни да немају својство превозника у смислу чл.2. тачка 30. и да немају лиценцу за превоз која је обавезна сходно чл.15. Закона о превозу путника друмског саобраћаја („Сл.гл.РС“ бр.68/15, 41/18...9/20) вршили међународни превоз путника у друмском саобраћају на релацији Беч – Зајечар, за новчану надокнаду од 50 евра по путнику, а дана 17.07.2023. године у вечерњим сатима у Бечу, окр. АА договорио превоз путника ПМВ марке „...“, тип „...“, рег.ознаке ... и прикључним возилом марке „...“ тип „...“ тип рег.ознаке ... у власништву његовог сина ВВ, којим је управљао ББ, превозећи шест путника и то: ГГ и ДД, као и њиховог унука мал. ЂЂ и три НН лица, са намером да их превезе до Србије за награду од 50 евра по особи и организовао за награду од по 50 евра превоз шест путника, тако што је возачу наведеног дана дао наведено ПМВ и прикључно возило, а по договору да путници за превоз плате окр. ББ, када их доведе на договорену адресу у Зајечару, али су дана 18.07.2023. године у јутарњим сатима заустављени ради контроле на граничном прелазу „Ђердап“ са горе наведеним путницима, с тим да је возач окр. ББ непосредно пре ГП „Ђердап“ заменио комби возило и отпустио 3 НН путника, која су напустила и отишла у непознатом правцу, при чему су били свесни свог дела и хтели су његово извршење, а били су свесни да је такво њихово дело забрањено.“

У конкретном случају, у изреци побијане правоснажне пресуде, поред осталих субјективних елемената, описан је умишљај, као нужан субјективни елемент кривичног дела неовлашћено бављење одређеном делатношћу из члана 353. КЗ и радња извршења као објективни елемент овог кривичног дела - неовлашћено бављење, као и да се то чини уз награду која може бити у новцу или у неким другим добрима или противуслугама, у конкретном случају у новцу (50, евра по путнику), а неовлашћено значи да онај који се бави одређеном делатношћу нема потребну дозволу надлежног органа или неког другог субјекта, а она се по закону или прописима донетим на основу закона за обављање такве делатности захтева, у конкретном случају нису имали својство превозника у смислу одредбе чл.2. тачка 30. и нису имали лиценцу за превоз која је обавезна сходно чл.15. Закона о превозу путника друмског саобраћаја („Сл.гл.РС“ бр.68/15, 41/18...9/20) а вршили су међународни превоз путника у друмском саобраћају.

С тим у вези, Врховни суд указује да околност да је у односу на окривљене АА и ББ описан детаљније само догађај од 17. - 18.07.2023. године, не искључује постојање објективних елемената кривичног дела о чему је другостепени суд - Виши суд у Неготину Кж1 26/25 од 27.10.2025. године, у образложењу пресуде дао јасне и довољне разлоге за свој став да је описана намера да окривљени наставе са вршењем кривичног дела (страна 6, трећи став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

По налажењу Врховног суда, описане радње које су окривљени предузели, садрже све субјективне и објективне елементе кривичног дела неовлашћено бављење одређеном делатношћу у саизвршилаштву из члана 353. КЗ, а како су то правилно закључили нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Одредбом члана 30. Кривичног законика прописано је да ко са умишљајем започне извршење кривичног дела, али га не доврши, казниће се за покушај кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора од пет година или тежа, а за покушај другог кривичног дела само кад закон изричито прописује кажњавање за покушај.

Имајући у виду да исплаћивање награде за уговорени превоз не представља последицу овог кривичног дела, будући да се ради о делатносном кривичном делу, које нема последицу као конститутивни елемент бића кривичног дела, то је за постојање кривичног дела не треба ни утврђивати, јер довршење радње извршења значи и довршење кривичног дела. Наиме, по оцени Врховног суда, у конкретном случају кривично дело је свршено самим предузимањем радње кривичног дела, неовлашћеним бављењем одређеном делатношћу – превозничком делатношћу и то међународним превозом путника без својства превозника и без лиценце за превоз. Поред тога, наведено кривично дело из члана 353. КЗ налази се у групи кривичних дела против јавног реда и мира, односно у групи кривичних дела чији је заштитни објекат јавни ред и мир, те је самим предузимањем радње извршења дела, дошло до повреде заштитног објекта. Стога су неосновани наводи браниоца окривљених да је кривично дело остало у покушају, односно да је повређена одредба члана 439. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се првостепена пресуда заснива на незаконитом доказу – записнику о препознавању лица од стране сведока ПС Кладово Ку 36180/23 од 03.08.2023. године.

С тим у вези бранилац окривљених истиче да је приликом доласка у ПС у Неготину, а ради присуствовања доказној радњи препознавања, затекао на клупи како седе сведоци ГГ и ДД, а након пар минута је поред њих прошао са лисицама на рукама окривљени АА. Поред тога, бранилац истиче да су сведоци који су вршили радњу препознавања, претходно на фотографијама имали прилику да виде окривљеног, а које фотографије су им показали полицијски службеници у полицијској станици у Кладову и пре тога на граничном прелазу, чиме је нарушена законитост ове доказне радње и поступљено супротно одредбама члана 90. и 100. ЗКП и члана 235. став 9. ЗКП. Наведеним поступањем полицијских службеника доказна радња препознавања је контаминирана ранијим незаконитим препознавањем са фотографија од 18.07.2023. године.

Из списка предмета произлази да је записник о препознавању лица од стране сведока ПС Кладово Ку 36180/23 од 03.08.2023. године, сачињен у присуству овлашћеног службеног лица Зорана Филиповића, заменика јавног тужиоца Ненада Срзентића и записничара Ненада Даниловића, као и браниоца окривљеног адвоката Радослава Недељковића, да је исто извршено у посебној просторији, да је констатовано да је поступљено у свему у складу са одредбом члана 100. ЗКП, а да је препознавање

обавио сведок – оштећени ДД, између пет лица уведених у просторију и са вероватноћом од 100 посто препознао лице под бројем 3. - АА као извршиоца кривичног дела. Бранилац окривљеног је одбио да потпише записник о препознавању јер његове примедбе нису унете у записник, сматрајући да је ова доказна радња предузета незаконито.

Из списка предмета произлази да су сведоцима ГГ и ДД на граничном прелазу показане фотографије окривљеног АА.

Основано се поднетим захтевима бранилаца истиче да је у конкретном случају поступљено супротно одредбама члана 90. и 100. ЗКП.

Одредбом члана 100. ЗКП прописано је да, ако је потребно да се утврди да ли сведок препознаје одређено лице или предмет, односно њихове особине које је описао, препознавање ће се обавити у складу са чланом 90. овог Закона. Члан 90. у ставу 1. ЗКП прописује да ако је потребно да се утврди да ли окривљени препознаје одређено лице или предмет, односно његове особине које је описао, показаће му се то лице или предмет заједно са другим њему непознатим лицима или предметима чије су основне особине сличне онима какве је описао. Ставом 2. истог члана је прописано да ће препознавање лица у предистражном поступку и у истрази обавити тако да лице које је предмет препознавања не може да види сведока, нити сведок може да види то лице пре него што приступи препознавању.

Имајући у виду да су у конкретном случају сведоцима ГГ и ДД показане фотографије окривљеног на граничном прелазу и да су окривљеног видели у ходнику пре извршеног препознавања, оваквим поступањем полицијских службеника и јавног тужиоца, наведена процесна радња је контаминирана, па се овако сачињен записник о препознавању лица од стране сведока ПС Кладово Ку 36180/23 од 03.08.2023. године, не може се користити као доказ. Због тога је наведени записник, који је суд извео као доказ на главном претресу, доказ који је изведен супротно одредбама члана 90. и 100. ЗКП, односно изричитој законској забрани да лице које је предмет препознавања не може да види сведока, нити сведок може да види то лице пре него што приступи препознавању, односно незаконит доказ.

Међутим, по оцени Врховног суда, иако се ради о незаконито прибављеном доказу, нижестепеним пресудама није учињена апсолутно битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, будући да ова процесна повреда не доводи до укидања пресуде (решења), уколико је с обзиром на друге доказе очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда (решење).

У конкретном случају правноснажне пресуде се заснивају на доказима изведеним у току поступка и то: записнику о саслушању осумњиченог АА пред ОЈТ Неготин бр. Кт 291/23 од 18.07.2023. године, записнику о саслушању осумњиченог АА пред ОЈТ Неготин бр. Кт 291/23 од 19.07.2023. године, записнику о испитивању сведока ДД из ... пред ОЈТ Неготин Кт 291/23 од 18.07.2023. године, записнику о испитивању сведока ГГ пред ОЈТ Неготин Кт 291/23 од 18.07.2023. године, записнику са главног претреса од 21.05.2025. године са исказима ДД и ГГ, списима предмета Основног суда у Неготину К 145/23 и правноснажним пресудама К 145/23 од 19.09.2023. године, потврди о привремено одузетим предметима ПС Кладово бр.40134 /23 од 18.07.2023. године, листингу прелазка државне границе Републике Србије –

МУП од почетка 2023. године за лице ББ, записнику о саслушању осум. ЕЕ из ... сачињеном пред ОЈТ Неготин у предмету Кт 291/23 од 04.08.2023. године, КТ 317/23 од 07.08.2023. године у предмету К 145/23, исказу сведока ЕЕ из ..., те захтева Интерпола преко ПС ОЗ СК Кладово од 15.08.2023. године, форензичко – техничкој документацији бр Ку 36180/2023-1 од 04.09.2023. године, аустријској саобраћајној дозволи за ПМВ марке „...“ тип „...“ рег.ознаке ... и аустријској саобраћајној дозволи за прикључно возило марке „...“ тип „...“ рег.ознаке ..., обе саобраћајне дозволе на име ВВ, изводу из КЕ за окр. ББ од 18.07.2023. године и окр. АА од 19.07.2023. године, на основу којих доказа је очигледно да би и без записника о препознавању лица од стране сведока ПС Кладово Ку 36180/23 од 03.08.2023. године, била донета иста пресуда.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљених истиче да се у конкретном случају може евентуално радити о привредном преступу, а не о елементима кривичног дела, али не наводи који привредни преступ је у питању. Поред тога, бранилац истиче да је у конкретној ситуацији окривљени превозио путнике као физичко лице а не као власник фирме, као и да је имао лиценцу за превоз путника, што све представља сопствена чињенична закључивања браниоца, којим питањима су се бавили у својим одлукама нижестепени судови, на који начин бранилац окривљених полемиче са чињеничним питањима и доказима, односно истиче повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљених истиче и повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да је изрека пресуде противречна сама себи, као и разлозима наведеним у пресуди.

Међутим, повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 440. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић